

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
PETRINJSKA 8

XLIII-P-2844/2001-14

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu po sucu tog suda Ivani Mlinarić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja GLUMINA BANKA d.d. u stečaju iz Zagreba, Trpinjska 9, zastupan po punomoćniku Zlatku Mičinu, odvjetniku iz Zagreba, Drenovačka 2/III, protiv prvotuženika GLUMINA d.o.o. iz Zagreba, Kennedyev trg 6 b, drugotuženika AURUM, osiguravajuće društvo d.d. iz Zagreba, Hribarov prilaz 6 a, zastupan po punomoćniku Ratku Žuriću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Žurić i Partneri, Zagreb, Gundulićeva 63, trećetuženika FIMA d.o.o. iz Varaždina, Anina 2, zastupan po punomoćniku Olegu Uskokoviću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Korušić, Hrg & Uskoković, Varaždin, Anina 2/II i četvrtotuženika GLUMINA LEASING d.o.o. iz Zagreba, Kennedyev trg 6 b, radi pobijanja pravnih radnji, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 01. prosinca 2004. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja, punomoćnika drugotuženika i trećetuženika i odsutnosti prvotuženika i četvrtotuženika i objavljene dana 14. prosinca 2004. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika drugotuženika i odsutnosti prvotuženika, punomoćnika trećetuženika i četvrtotuženika

presudio je

- I Utvrđuje se da ugovor o preuzimanju duga sklopljen između tužitelja i prvotuženika dana 15.12. 1998. godine za iznos od 583.264,31 kn, a sve uz pristanak drugotuženika nema učinka prema stečajnoj masi tužitelja.
- II Utvrđuje se da ugovor o preuzimanju duga sklopljen između tužitelja i četvrtotuženika dana 15.12.1998. godine za iznos od 823.353,25 kn, a sve uz pristanak drugotuženika nema učinka prema stečajnoj masi tužitelja.
- III Utvrđuje se da ugovor o preuzimanju duga sklopljen između tužitelja i trećetuženika dana 15.12.1998. godine za iznos od 3.179.000,000 kn, a sve uz pristanak drugotuženika nema učinka prema stečajnoj masi tužitelja.
- IV Trećetuženik je dužan vratiti u stečajnu masu tužitelja iznos od 3.179.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi iz čl. 1. uredbe o visini stope zatezne kamate, tekućom od dana 15.12.1998. godine do konačne isplate, u roku 8 dana.
- V Nalaže se tuženicima naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 165.745,20 kn, a sve u roku od osam dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak dana 30. travnja 1999. godine, a da je sa danom 7. svibnja 1998. godine započeta neprekidna blokada žiro-računa tužitelja.

Dana 15. prosinca 1998. godine tužitelj je s trećetuženikom sklopio ugovor o prijenosu dionica dioničkog društva AURUM d.d., a po cijeni od 3.179.000,00 kn s tim da nije bio ugovoren način plaćanja. Dana 15. prosinca 1998. godine, tužitelj i trećetuženik sklopili su ugovor o preuzimanju duga temeljem kojeg je trećetuženik preuzeo dug tužitelja u iznosu od 3.179.000,00 kn. Tužitelj dalje navodi da isti dug od 3.179.000,00 kn postoji prema drugotuženiku, pa time trećetuženik podmiruje tužitelju kupovninu za dionice prenijete po ugovoru o prijenosu dionica dioničkog društva AURUM d.d.

U članku 2. ugovora o preuzimanju duga od 15. prosinca 1998. godine navedeno je da tužitelj duguje drugotuženiku iznos od 3.179.000,00 kn i to iznos od 1.290.359,26 kn s osnova ugovora o kreditu broj 970283, iznos od 482.023,18 kn s osnova ugovora o oročenom novčanom depozitu broj 980197, iznos od 583.264,81 kn s osnova ugovora od 15. prosinca 1998. godine o preuzimanju duga tvrtke GLUMINA d.o.o., te s njim sklapa ugovor o kreditu, te iznos od 823.353,25 kn s osnova ugovora od 15. prosinca 1998. godine o preuzimanju duga tvrtke GLUMINA LEASING d.o.o..

Tužitelj smatra da se iznos od 1.290.359,26 kn odnosi na ugovor o komisionom poslu kojega drugotuženik kao komitent nije sklopio, a u odnosu na iznos od 583.264,81 kn da se radi o pobojnem ugovoru, jer istim tužitelj iako u blokadi po žiro-računu preuzima dug insolventnog prvotuženika, što nesumnjivo predstavlja namjerno oštećenje vjerovnika pobojno po članku 131. Stečajnog zakona. U odnosu na iznos od 823.353,25 kn, s osnova ugovora o preuzimanju duga tvrtke GLUMINA LEASING d.o.o., tužitelj smatra da je isti ugovor pobojan, jer tužitelj, iako blokadi sa žiro-računom, preuzima dug insolventnog četvrtotuženika, te s njim sklapa ugovor o kreditu, što predstavlja namjerno oštećenje vjerovnika sukladno članku 131. Stečajnog zakona.

Tužitelj navodi da je neosnovano prikazan dug tužitelja prema drugotuženiku u iznosu od 3.179.000,00 kn, te je fiktivno i preuzimanje takvog duga od trećetuženika, a sve da trećetuženik izbjegne plaćanje stečenih dionica, što ukazuje na postojanje namjere oštećenja vjerovnika, sukladno članku 131. Stečajnog zakona.

Tužitelj je uz tužbu dostavio ugovor o prijenosu dionica dioničkog društva AURUM d.d. od 15. prosinca 1998. godine, ugovor o preuzimanju duga od 15. prosinca 1998. godine, ugovor o kreditu od 17. prosinca 1998. godine, ugovor o preuzimanju duga od 15. prosinca 1998. godine, ugovor o kreditu od 17. prosinca 1998. godine, te ugovor o oročenom novčanom depozitu od 4. rujna 1998. godine.

Tužitelj je uz tužbu dostavio i bon 2 za tužitelja, te odobrenje stečajnog suca za podnošenje tužbe (list 1 do 17 spisa).

U svom odgovoru na tužbu, drugotuženik navodi da je stečaj nad tužiteljem otvoren 30. travnja 1999. godine, a da je tužba podnesena putem pošte 02. svibnja 2001. godine što je izvan roka određenog čl. 112. st.2. ZPP-a, koji kaže da rok određen na mjesec i godine počinje teći onog dana kada se zbio događaj od kojeg treba računati trajanje roka, a ne od prvog sljedećeg dana, stoga drugotuženik predlaže tužbu kao nedopuštenu odbaciti. Drugotuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti navodeći da je potraživanje drugotuženika prema tužitelju u iznosu od 3.179.000,00 kn u vrijeme sklapanja ugovora bilo u cijelosti opstojano i prebijene tražbine su u cijelosti ispunjavale uvjete iz članka 336. Zakona o obveznim odnosima. Prijeboj je izvršen četiri mjeseca prije otvaranja stečajnog postupka.

Drugotuženik smatra da tužitelj nije dokazao da su stečajni dužnik i drugotuženik svakom pojedinom vjerovniku nanijeli štetu zaključenjem spomenutih ugovora i da je zbog toga došlo do neujednačenog namirenja pojedinih vjerovnika. (list 17 do 32 spisa)

Tužitelj u svom podnesku od 11. listopada 2004. godine navodi da je sada trećetuženik FIMA HOLDING d.d., a da je tužba u ovom predmetu upućena sudu preko pošte preporučenom pošiljkom dana 28. travnja 2001. godine, dakle, prije proteka roka od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka. Tužitelj smatra da kako s obzirom na vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji kao i okolnosti pod kojim su iste poduzete, nedvojbeno predstavljaju radnje kojima se vjerovnici stečajnog dužnika namjerno oštećuju. Tužitelj navodi da je iz računa dobiti i gubitka od dana 31. prosinca 1998. godine razvidno kako je gubitak banke u 1998. godini bio oko pola milijarde kuna.

Tužitelj također navodi da je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost plaćanja i da se radnjom oštećuju vjerovnici, budući da je banka u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji već bila u višemjesečnoj blokadi i da je financijska situacija u GLUMINA BANKI d.d. bila općepoznata činjenica, budući da su dnevne tiskovine izvješćivale o stanju u banci i više mjeseci prije sklapanja pobijanih pravnih radnji, pa je tužitelj dostavio članke objavljene u dnevnom tisku.

Tužitelj također navodi da je drugotuženik u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji bio pravna osoba koja se u smislu članka 136. Stečajnog zakona može smatrati bliskom osobom tužitelju, budući da je Egon Padovan prema podacima iz sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu bio upisan kao član Nadzornog Odbora drugotuženika od 2. rujna 1997. godine do 14. srpnja 1999. godine, a da je bio i djelatnik GLUMINA BANKE do odlaska u mirovinu 31. prosinca 1998. godine, pa je bio upoznat s gospodarskim položajem dužnika, u odnosu na prvotuženika i četvrtotuženika, tužitelj smatra da se također radi o bliskim osobama iz članka 136. Stečajnog zakona, budući je ovlaštena osoba za zastupanje GLUMINA BANKE d.d. u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji bio Marko Marčinko koji je u isto vrijeme bio i direktor GLUMINA d.o.o., a GLUMINA d.o.o. je osnivač GLUMINA LEASING d.o.o.. Posljedica pobijanih pravnih radnji jest da stečajni dužnik nije primio novčani iznos od 3.179.000,00 kn (vrijednost dionica koje su prenesene na trećetuženika), te taj iznos nije ušao u masu iz koje bi se namirivali vjerovnici stečajnog dužnika, jer je umjesto primitka plateža novčanog iznosa, stečajni dužnik pristao na ispunjenje na način da je trećetuženik fiktivno preuzeo neosnovano prikazano dugovanje stečajnog dužnika. (list 33 do 66 spisa)

Trećetuženik u svom odgovoru na tužbu navodi da ističe prigovor prekluzije podnošenja tužbe, obzirom da je člankom 141. Stečajnog zakona određeno da se tužba može podnijeti u roku od 2 godine od otvaranja stečajnog postupka, a kako je stečaj nad tužiteljem otvoren 30. travnja 1999. godine, a tužba podnesena putem pošte 02. svibnja 2001. godine, to trećetuženik smatra da tužbu sud treba odbaciti kao nedopuštenu. Trećetuženik navodi da nije imao saznanja od kada je žiro-račun tužitelja bio neprekidno blokiran, ali mu je poznato da je otvoren stečaj nad tužiteljem dana 30. travnja 1999. godine. Trećetuženik dalje navodi da nisu točni navodi tužitelja kojim isti prikazuje neosnovanim dug tužitelja prema drugotuženiku u iznosu od 3.179.000,00 kn, budući je u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora dug tužitelja prema drugotuženiku postojao, a što je razvidno i iz priložene dokumentacije, a i sve stranke su se sporazumjele da trećetuženik umjesto isplate cijene prijenosa dionica preuzima dug drugotuženika prema tužitelju u navedenom iznosu, a i sama suglasnost tužitelja i drugotuženika o visini duga bila je dovoljna trećetuženiku za sklapanje navedenog ugovora, te isti nije bio obvezan ispitivati visinu duga (list 68 do 69 spisa).

Tužitelj u svom podnesku od 29. listopada 2004. godine navodi da je insolventnost razlog otvaranja stečajnog postupka nad GLUMINA BANKOM d.d. samo po sebi jasno da se pobijanom pravnim radnjama oštećuju vjerovnici stečajnog dužnika, a na protivniku pobijanja je teret dokazivanja da je stečajna masa stečajnog dužnika dostatna za namirenje svih vjerovnika. U odnosu na navode da je član Nadzornog Odbora drugotuženika bio u radnom odnosu kod GLUMINA BNAKE d.d. za razdoblje od 1. listopada 1995. godine do 30. prosinca 1998. godine, tužitelj dostavlja objavu osiguranja od 5. siječnja 1999. godine, te u tom smislu smatra da su ispunjeni uvjeti iz članka 136. Stečajnog zakona koji govori o bliskim osobama (list 76 do 79 spisa).

Sud je u tijeku dokaznog postupka izvršio uvid u cijeli spis. |

Sud je utvrdio da je tisak objavljivao financijsko stanje tužitelja i to Slobodna Dalmacija, Večernji list, Vjesnik i to tokom 1998. godine. (list 39 do 44 spisa).

Sud je utvrdio da je prijedlog za pokretanje stečajnog postupka nad GLUMINA BANKOM d.d. podnesen ovom sudu dana 6. travnja 1999. godine (list 47 spisa), a uvidom u obrazac bon-2b sud je utvrdio da je tvrtka bila u blokadi 257 dana od dana izdavanja podataka o solventnosti, 27. ožujka 1999. godine (list 48 spisa).

Temeljem članka 136. st. 2. Stečajnog zakona bliskim osobama dužnika pravne osobe u smislu ovog zakona, smatraju se članovi upravnih i nadzornih tijela i osobno odgovorni članovi dužnika kao i osobe koje u kapitalu dužnika sudjeluju s više od jedne četvrtine, osobe ili društvo koji zbog svoje položajno – pravne ili radno - ugovorne veze s dužnikom imaju priliku biti upoznati s gospodarskim položajem dužnika i osobe koja stoji u osobnoj vezi opisano u stavku 1. ovog članka s jednom od osoba navedenom pod točkom 1. ili 2. ovog stavka, osim ako su osobe naznačene pod točkom 1. ili 2. ovog stavka zakonom obvezne na čuvanje tajne o poslovima dužnika.

Sud je utvrdio uvidom u povijesni izvadak iz sudskog registra da je Egon Padovan bio član Nadzornog odbora društva AURUM osiguravajuće društvo i to u periodu od 1997. do 1999. godine (list 53 do 55 spisa), a da je isti bio i zaposlenik GLUMINA BANKE što je razvidno iz objave osiguranja tužitelja iz kojeg je razvidno da je isti bio zaposlenik tužitelja od 1. listopada 1995. godine do 30. prosinca 1998. godine (list 78 spisa).

Sud smatra da je drugotuženik, temeljem navedenog, imao saznanja o financijskom stanju tužitelja, a sve sukladno čl. 136.st.2. t 1. i 2. Stečajnog zakona.

Sud je uvidom u povijesni izvadak za društvo GLUMINA d.o.o. (ovdje prvotuženik) utvrdio da je Marko Marčinko bio član uprave prvotuženika (list 56 do 58 spisa), a da je osnivač četvrtotuženika prvotuženik (list 59 spisa), a da je Marko Marčinko bio ujedno i član uprave društva GLUMINA BANKA d.d. (list 61 do 63 spisa).

Sud smatra, temeljem utvrđenog, da su tužitelj i prvotuženik i četvrtotuženik također bliske osobe iz čl. 136.st.2. t.1. i 2. Stečajnog zakona.

Trgovački sud u Zagrebu je dana 30. travnja 1999. godine donio rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad GLUMINA BANKOM d.d. Zagreb (list 51, 52 spisa).

Temeljem članka 131. Stečajnog zakona određeno je da pravna radnja koju je dužnik poduzeo u periodu od 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike može se pobijati ako je druga strana znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Sud je utvrdio da su drugotuženik, prvotuženik i tužitelj sklopili dana 15. prosinca 1998. godine Ugovor o preuzimanju duga radi iznosa od 583.264,31 kn, a sve temeljem kredita br. 960187.(list 10 spisa)

U istom ugovoru u čl. 1. određeno je da je vjerovnik (drugotuženik) temeljem ugovora o kreditu potražuje od dužnika iznos od 554.106,02 kn (ovdje Glumina d.o.o. prvotuženik), a da je Glumina banka d.d. preuzimatelj duga.

Sud smatra da drugotuženik nije do okončanja postupka dostavio dokaz da je provtuženiku isplatio iznos po kreditu br. 960187 iz čl. 1 predmetnog ugovora.

Sud smatra da se na isti odnose odredbe čl. 131. SZ, budući je tužitelj (Glumina Banka d.d.) preuzeo dug za predmetni iznos kada se već nalazio u dugotrajnoj blokadi (bon-2, list 48 spisa), te da se i prvotuženik Glumina d.o.o. nalazila također u neprekidnoj blokadi računa i to ukupno 1335 dana do dana sastavljanja obrasca 12.ožujka 2002. godine (list 64 spisa)

Sud je utvrdio da se prvotuženik nije očitovao o navodima iz tužbe do završetka postupka niti je iste osporio i nije, iako uredno pozvan, pristupio na ročište.

Sud je utvrdio da je ugovor o preuzimanju duga od 15. prosinca 1998. godine (list 13 spisa) zaključen između tužitelja (kao preuzimatelja duga) i četvrtotuženika (Glumina leasing d.o.o.) kao dužnika i Aurum osiguravajućeg društva d.d. (kao vjerovnik, ovdje drugotuženikom), zaključen u trenutku kada su se i tužitelj i četvrtotuženik nalazili u dugotrajnoj blokadi svojih računa a što je razvidno iz dostavljenih obrazaca bon-2 za tužitelja (list 48 spisa) i četvrtotuženika (ukupno 971 dan do dana izdavanja obrasca, 27. ožujka 2001. godine, list 14 spisa).

Sud je utvrdio da četvrtotuženik do okončanja postupka nije osporio navode iz tužbe, niti je iako uredno pozvan pristupio na ročišta.

Sud je utvrdio da drugotuženik do okončanja postupka nije dostavio dokaz da je isplatio četvrtotuženiku iznos po kreditu br. 96060, kako je to navedeno u čl. 1. predmetnog ugovora.

Sud smatra da Glumina banka d.d. u vrijeme kada je preuzimala dug, a to je bilo četiri i pol mjeseca prije otvaranja stečaja, isto s obzirom na svoje financijsko stanje nije mogla učiniti, budući se nalazila u dugotrajnoj blokadi, a i tvrtke (Glumina d.o.o. i Glumina leasing d.o.o.) su se također nalazile u vrijeme sklapanja ugovora o preuzimanju duga u dugotrajnoj blokadi.

U odnosu na ugovor o preuzimanju duga zaključen dana 15. prosinca 1998. godine (list 6 spisa) između tužitelja (kao prenositelja duga), trećetuženika (kao preuzimatelja duga) i drugotuženika (kao vjerovnika) sud smatra da drugo i trećetuženik nisu dokazali da su na bilo koji način podmirili iznos od 3.179.000,00 kn, kako je to navedeno u čl. 2 istog ugovora, niti su dokaz o tome dostavili do kraja postupka.

Sud je utvrdio da je tužitelj dostavio ugovor o komisionom poslu br. 97283 od dana 31. prosinca 1997. godine koji nije potpisan po drugotuženiku koji je u istom naveden kao komitent (list 7 spisa), a isti je zaključen u odnosu na iznos od 1.224.700,00 kn, iznos koji je naveden u čl. 2. Ugovora o preuzimanju duga. (list 6 spisa)

Sud nije prihvatio navode drugotuženika (list 19, 23 spisa) da se ne radi o komisionom poslu, već o kratkoročnoj pozajmici, jer je Zavod za platni promet po svom nahođenju napisao komisioni posao na izvodu iz računa (list 23 spisa), već sud smatra da je iz izvotka razvidan komisioni posao, a što stoji i u Ugovoru o preuzimanju duga (list 6 spisa)

U odnosu na Ugovor o oročenom novčanom depozitu broj 980197 sud smatra da drugotuženik nije dostavio dokaz da je uplatio iznos od 677.629,23 kn temeljem ugovora po osnovu «a vista» novčanog depozita (list 20 spisa)

Drugotuženik je stavio prigovor prekluzije za podnošenje tužbe u ovom predmetu, jer je čl. 141. Stečajnog zakona određeno da se tužba radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika može podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečaja. Stečaj je otvoren 30. travnja 1999. godine, a tužba je podnesena putem pošte 02. svibnja 2001. godine. (list 18 spisa)

Sud smatra da je tužba podnesena unutar roka iz čl. 141. Stečajnog zakona. Temeljem čl. 141. st. 2. Stečajnog zakona je određeno da se tužba za pobijanje pravnih radnji može

pobijati u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, a najkasnije do zaključenja stečajnog postupka. Kako je tužba predana dana 28. travnja 2001. godine na poštu, a što je razvidno iz prijemnog štambilja suda (list 1 spisa) to sud smatra da je ista predana sudu unutar roka određenog čl. 141.st.2. Stečajnog zakona, a sve sukladno čl.112.st.3.ZPP-a.

Temeljem odredbe čl.131. Stečajnog zakona proizlazi da se pravna radnja dužnika može pobijati u ovom slučaju, jer su uz opće pretpostavke kumulativno ispunjene i posebne pretpostavke i to da radnja mora biti poduzeta u posljednjih deset godina prije donošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga, da je dužnik radnju poduzeo s namjerom da ošteti vjerovnike i da je vjerovnik prema kojem je radnja poduzeta znao za namjeru dužnika.

Sud smatra da se kao presumirano znanje za nesposobnost dužnika ovdje uzima znanje da dužniku prijete nesposobnost, a to je protivnik znao ili je morao znati iz okolnosti (trajna blokada računa, objavljivanje u tisku, bliske osobe iz čl. 136.st.2.Stečajnog zakona) koje upućuju na nesposobnost i namjerno oštećenje vjerovnika.

Sud smatra temeljem navedenog da su ispunjene odredbe čl. 131. i 136. Stečajnog zakona, stoga je sud usvojio tužbeni zahtjev i donio odluku kao u izreci presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. ZPP-a te su tužitelju priznati troškovi za rad punomoćnika tužitelja i to za sastav tužbe (Tbr.8.t.1. OT), podnesak od 07.listopada 2004. godine (Tbr.8.t.1.OT), pristup na ročište dana 03. studenog 2004.godine (Tbr.9.t.1.OT), pristup na ročište dana 01. prosinca 2004. godine (Tbr.9.t.1.OT), pristup na ročište za objavu (Tbr.9.t.4.OT), te sudske pristojbe za tužbu i presudu.

U Zagrebu, 14. prosinca 2004. godine

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude-~~rešenja~~ nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Vrhovnom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od ..... dana po primitku presude-~~rešenja~~, a uložiti se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud I po 1 za svaku protivnu stranku.

S U D A C:

Ivana Mlinarić, v.r.
za točnost otpavka –
ovlašteni službenik:
Marijana Čajić